

LEHRIS

We know books

FULLGEBERLOR

DANSUT

*Gelu F.
Achiş*

CAPITOLUL 1

În fața ochilor lui Dalidan se afla orașul Ekeoa de pe Insula Roa, locul unde se născuse Rezistența. Era singurul oraș liber din Imperiul Edrian și găzduia Cartierul General al Marinei. Așezarea era înconjurată de un zid în formă de cerc, presărat cu turnuri, având un diametru de vreo zece kilometri. Străzile principale erau dispuse la distanțe egale între ele și se intersectau cu drumul de forma unui inel de la baza colinei din centrul orașului. Pe acel deal se afla un castel ce părea că veghează de la înălțime toate celelalte clădiri. Fiecare construcție era albă și avea acoperișul albastru.

Dalidan și însoțitorii săi coborâra pe drumul sinuos din pământ bătătorit, pe urmă pășiră pe una dintre străzile pavate și pătruseră în oraș. Așezarea era plină de viață. Exista un flux constant de oameni și reprezentanți ai raselor mici, de căruțe și trăsuri, iar acest flux se desfășura într-o manieră organizată. Dincolo de aceste aspecte, aproape toate locuințele și grădinile arătau la fel și erau îngrijite impecabil.

— Parcă de o veșnicie n-am mai văzut un oraș normal, zise Si Vala, iar în glas i se simți o undă de emoție. Cei care locuiesc aici sunt norocoși să aibă parte de un trai normal, să nu fie în contact direct cu regimul tiranic al lidenahilor corupți.

— În cele din urmă toate așezările de pe continentul Darneh vor fi libere, spuse Kadal pe un ton încrezător. Dușmanii noștri vor plăti extrem de scump pentru atrocitățile comise. Mama Eghana să-i înghită!

Dalidan era mult mai rezervat în privința obiectivelor Rezistenței. De când agenții din Lidenah, la ordinele Stăpânilor, îi împiedicaseră pe membrii Rezistenței, inclusiv pe nordici, să-lucidă pe Yludara, el își pierduse într-o bună măsură încrederea în victorie, în posibilitatea ca lumea să revină la normal. Dacă

Yludara ar fi ajuns în acel hău de sub Trecătoarea Terorii și ar fi pierit, atunci, din cauza Magiei de Legătură, toți lidenahii cu suflete mutilate ar fi murit odată cu el. Dar acea șansă fusese risipită. Membrii Rezistenței trebuiau să găsească noi căi de a-i învinge pe inamici. În plus, trebuiau să strângă informații despre Stăpâni, să înțeleagă ce făceau ei de fapt, ce urmăreau și cum puteau fi împiedicați să mai intervină prin intermediul agenților din Lidenah în planurile lor.

În prezent, Înghițitorul-de-Vise, monstrul eliberat din Oul Renașterii, neutraliza în continuare lidenahi care se jucau de-a zeii, mai exact îi adormea și-i plasa ca Sfâșietori în felinarele plutitoare și uriașe de la capetele lanțurilor care porneau din trupul său. Membrii Rezistenței aflaseră cu puțin timp în urmă, de la niște iscoade, că monstrul lăsase în urmă orașul Jugah și pornise spre capitală, plutind lent prin aer. Această acțiune era logică din moment ce Aldania era cel mai populat oraș din Imperiul Edrian. Ei bine, Înghițitorul-de-Vise reprezenta o amenințare uriașă la adresa lidenahilor corupți, iar acțiunile lui slăbeau Ordinea și le ofereau, momentan, membrilor Rezistenței posibilitatea de a-și întări forțele.

În urmă cu două luni, Dalidan și alții părăsiseră adăposturile Rezistenței din Astriana și-și uniseră forțele cu indivizi din diferite zone ale continentului. Călătoriseră împreună prin intermediul Magiei de Teleportare, abilitate stăpânită temporar de Quije Yadia, femeia lidenah care întorsese spatele semenilor ei și care se alăturase Legiunii Nordului, implicit Rezistenței. Dalidan sesizase că ea îi devenise un soi de iubită lui Kadal Serdan, deși simțămintele îi erau în mare parte dezrădăcinate din suflet. În ultimele două luni, Dalidan și ceilalți membri ai Rezistenței adunaseră cantități mari de bani din depozitele părăsite ale băncilor, monedele fiind necesare pentru Ayoabsorbția Monetară. De asemenea, prinseseră șerpi capciocan (sângele lor era necesar pentru Ayoabsorbția Vegetală) din junglele din sudul statului Edrania și procuraseră și alte ingrediente necesare tehnicii.

Adunaseră și cantități imense de Lut Verde. Acesta va fi amestecat cu apă sărată din Oceanul Sudului, iar pasta rezultată

va fi întinsă pe carenele vaselor care vor naviga prin Apele Însângerate cu scopul de a debarca pe continentul Rodah. Membrii Rezistenței strânseseră toate aceste lucruri, vietăți și plante, le transportaseră în locații mai izolate de la țărmul continentului, pe urmă le urcaseră la bordul corăbiilor trimise de Marină. Ajunse pe această insulă, ingredientele urmau să fie folosite de războinicii Rezistenței pentru a deveni mai puternici. Șerpii cap-ciocan și unele plante fuseseră integrate în acest nou teritoriu și aveau să formeze noi populații. Cu ajutorul anumitor abilități magice, rata lor de înmulțire putea fi grăbită.

Deoarece Magia de Teleportare pe care o stăpânea Quije Yadia nu avea să mai țină multă vreme, iar ea, evident, nu avea cum s-o copieze din nou de la vreun lidenah corupt care o stăpânea, cei trei amirali de la Cartierul General al Marinei le ceruseră lui Dalidan și celorlalți să li se alăture în orașul Ekeoa și să stabilească următoarele acțiuni ale Rezistenței. O corabie îi luase în mod tănuț din orașul Servedonwa și-i adusese pe Insula Roa.

În cele din urmă, călătorii ajunseră la castelul de pe colina din centrul orașului. Niște gărzi îi conduseră într-o grădină. Acolo se aflau bazine cu pești aurii, țestoase și nuferi, șiruri de trandafiri roșii și albi, precum și statui ale unor oameni. Dalidan și ceilalți se așezară la o masă rotundă de piatră, ocupată deja pe jumătate de ofițeri din Armată, din Forțele de Ordine și din Marină. Cei trei amirali ieșeau în evidență, ei fiind îmbrăcați în costume albe, brodate cu ramuri de un verde-deschis și cu câte un soare în zona pieptului. Pe umărul drept purtau câte un mic soare din aur.

— Bine ați venit în Castelul Bătrân! li se adresă unul dintre amirali, un individ cu mustață și cu păr negru, creț. Eu sunt Dha Iaquimm.

Avură loc mai multe prezentări, pe urmă își făcură apariția niște tagriți și-i serviră pe meseni cu mâncăruri și băuturi. Dalidan observă că în preajma lui Quije Yadia fuseseră plasați războinici Elomagi. Era limpede că amiralii nu aveau încredere deplină în ea. Quije Yadia utiliza o formă de om obișnuit,

întrupând una dintre femeile ucise. După ce își potoliră cu toții foamea și setea, servitorii strânseră în mare parte masa, iar amiralul Dha deschise conversația intrând direct în subiectul cel mai important:

— Situația Imperiului Edrian e complexă și imprevizibilă, astfel că noi trebuie să devenim cât mai puternici într-un timp cât mai scurt și să fim pregătiți pentru orice. Am fost nevoiți să abandonăm Insula Soarelui după ce inamicii au scos la iveală mai bine de douăzeci de corăbii puternice. Grupările Rezistenței de pe continent au făcut și fac tot posibilul ca să găsească și să distrugă orice vas aflat în construcție de oamenii lidenahilor corupți. Însă noi nu avem capacitatea de a urmări tot ceea ce fac inamicii, iar ei au reușit să construiască aceste corăbii într-un timp scurt, în secret, și probabil că pregătesc multe altele. Din moment ce Insula Soarelui e departe de noi, retragerea forțelor noastre de acolo și evitarea luptei a fost decizia cea mai înțeleaptă. Mai avem Insula Roa și Insula Goa sub control deplin, iar pe acestea trebuie să le protejăm cu orice preț. Din cauza noilor mișcări ale lidenahilor, nu ne mai permitem să împrăștiem corăbiile Marinei prea departe de aceste locuri. Dacă, de pildă, acest oraș ar cădea, toată Rezistența s-ar duce de râpă.

— Cât timp Înghițitorul-de-Vise neutralizează dușmani, nu prea cred că ei își permit să-și asume riscuri foarte mari și să ne atace în mod direct, zise Pamina.

— Ai dreptate, oarecum, replică amiralul Dha, frecându-și mustața. Problema e că acest monstru a fost eliberat în Imperiu în urma planului acelor Stăpâni misterioși. Tot ei v-au împiedicat pe voi, prin agenții lor din Lidenah, să-i exterminați pe lidenahii care se joacă de-a zeii. Deci nu cunoaștem implicațiile totale ale acestor evenimente.

— Ar fi mai bine să-l distrug pe Înghițitorul-de-Vise? întrebă Dalidan.

— Dacă poți să-l distrugi... comentă Kadal, strâmbându-se.

— Nu, răspunse amiralul Dha, țintuindu-l cu privirea pe Dalidan. Nu putem să ne repezim și să acționăm pe baza unor

presupuneri. Vei distruge monstrul la un moment dat, dar nu prea curând. În fine, următorul pas al Rezistenței ar fi călătoria unora dintre voi pe continentul Rodah. Se pare că rodahii au ascuns fața de oamenii din Darneh – în rarele misiuni ce au avut loc pe meleagurile din Rodah – că ei ar avea un soi de legătură, alianță, cu locuitorii din Lidenah.

— Noi am aflat aceste informații de pe cubul de cristal din capitală, interveni un ofițer din Legiunea Nordului. De când au fost realizate cuburile de cristal și până în prezent au trecut sute de ani. Nu știm sigur dacă mai există legături între oamenii din Rodah și cei din Lidenah.

— Există într-adevăr un anumit grad de incertitudine în această chestiune, replică amiralul Dha. Cu toate acestea, vom merge înainte cu misiunea, fiindcă nu există altă cale de a ajunge pe continentul Lidenah. Dalidan, Kadal, voi trebuie să vă activați ultimul strat al Voidului. Pe urmă, cu ajutorul Armelor Legendare, o să puteți transforma Nelomagii în Elomagi și o să puteți să faceți și alte lucruri semnificative. Iar toate acestea vor duce la întărirea Rezistenței. Călăuziți de Lumina Făuritorilor Lumii, vom elibera Imperiul și-l vom readuce la gloria de altădată.

— Nu cred că Imperiul va fi tocmai la gloria de altădată, zise Kadal, arcuindu-și colțul gurii și schițând un rânet ironic. După cum am convenit cu Ordinul Soarelui, Nordul va aparține Regatului Fordelan.

— Iar statul Nenn va fi transformat în Regatul Verde, spuse o femeie căpitan.

— În statul Tazemag există mii de oameni dispuși să accepte ca acesta să aparțină în continuare Imperiului Edrian, dar, pe de altă parte, își doresc să le fie acceptată religia din vremurile îndepărtate – e vorba despre Calea Cerului, adăugă un ofițer din Forțele de Ordine.

— Prostii! răcni amiralul Dha, lovind cu pumnul în masă. Imperiul Edrian va cuprinde toate teritoriile de pe continentul Darneh! Iar Imperiul va avea o singură religie, pe cea adevărată – yarzismul!

– Noi, Cavalerii Soarelui, am acceptat ca Nordul să revină Regatului Fordelan, interveni Dalidan pe un ton împăciuitor. Cel mai bine ar fi ca fiecare populație să-și aleagă propria cale și să renunțăm odată pentru totdeauna la disputele religioase și teritoriale, la vărsările de sânge dintre noi, la constrângeri.

Un comandant de vreo șaiszeci și ceva de ani izbucni într-un râs batjocoritor.

– Imperiul Edrian nu e condus de Ordinul Soarelui, băiete. În vremuri în care tu nici nu erai pe lume, eu am luptat tocmai ca Imperiul să cuprindă întreg continentul Darneh, iar Biserica Luminii să învăluie credința tuturor oamenilor.

– Împăratul e mort, zise Pamina. Toată familia lui a fost ucisă de lidenahii corupți, iar linia de sânge a suveranilor Imperiului a fost distrusă. Lucrurile nu mai pot reveni la starea de odinioară. E timpul să acceptăm alte căi și să făurim împreună o nouă lume, o lume mult mai bună decât toate cele care s-au perindat de-a lungul istoriei.

– Mai mult decât atât, nenumărate persoane nu vor să mai aibă de-a face cu yarzismul, adăugă un bărbat. Adevărul a ieșit la iveală. Sfâșietorii folosesc Lumina Făuritorilor Lumii pentru a se regenera și alimenta. Acei Cavaleri ai Soarelui din urmă cu câteva sute de ani aproape au exterminat viața inteligentă de pe continentul Darneh prin Boala Magică pe care au răspândit-o și prin celelalte acțiuni sângeroase. Pe urmă au aranjat în Ținutul Amintirilor să fie șterse amintirile supraviețuitorilor vizavi de evenimentele respective, iar golurile să fie umplute cu amintiri false.

– Acei Cavaleri ai Soarelui au salvat lumea prin acțiunile lor! replică furios amiralul Dha. Dacă nu și-ar fi băgat nasul Stăpânii ăia blestemați, azi n-am mai fi avut de-a face cu lidenahii corupți.

– Ca să nu mai lungim fără rost această discuție – dacă nu acceptați cerințele noastre, nordicii vor părăsi Rezistența și mai departe ne vom descurca pe cont propriu, interveni Kadal cu un glas glacial. Tatăl meu s-a sacrificat pentru Nord, iar eu nu voi permite ca sacrificiul lui să fie în zadar. Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a apăra interesele Regatului Fordelan.

— Iar noi vom reînființa la rândul nostru Regatul Verde, adăugă o femeie, gesticulând spre câțiva oameni de la masă, la care ei încuviințară din capete.

— Atunci vă consider trădători și inamici ai Imperiului Edrian, zise amiralul Dha, pufnind cu furie și dispreț. Mii de războinici au murit în ultimele sute de ani pentru a aduce fiecare regat sub stăpânirea Imperiului și a-l ghida spre credința dreaptă a Bisericii Luminei. Eu, unul, nu voi permite ca sacrificiile lor să fie în van. Vă mai dau o șansă să vă gândiți bine, să vă băgați mințile în cap, adăugă el, săgetându-i cu privirea pe toți cei care voiau pentru popoarele lor independență și adoptarea vechilor religii. Dacă veți alege greșit, vor exista consecințe deosebit de grave!

Relaxat și având un aer de superioritate, Kadal începu să râdă.

— Prietene, amenințările tale nu ne sperie cu nimic. Un camarad de-al meu e ascuns undeva în acest oraș. El e pregătit să folosească pietrele de teleportare pentru a crea o legătură cu Orașul Ascuns din Munții Fioeroși, din statul Fordelan. Legiunea Nordului e pregătită să acționeze cu tot efectivul în caz că tu și alți nostalgici după Imperiul de altădată o să ridicați armele împotriva noastră. Chiar vrei să vezi urși takyn pe străzile acestui oraș? Chiar vrei să stârnești un război pe această insulă?

— Noi vom lupta alături de nordici, spuse un bărbat, gesticulând spre câteva persoane de la masă. Vom lupta pentru reînființarea Regatului Verde. Prin tot orașul Ekeoa se află oameni de-ai noștri, oameni pregătiți să ridice armele dacă va fi cazul.

— Și noi vom lupta alături de voi și de nordici, adăugă altcineva. Noi nu vrem niciun teritoriu, dar vrem să revenim la religia noastră strămoșească.

— Voi nu realizați cât de ridicoli sunteți? interveni pentru prima dată în discuție amiralul Iliav. Insula asta a fost pregătită în ultimele luni pentru o luptă cu lidenahii corupți. Iar orașul, în mod special, e împânzit de capcane și de războinici ascunși. Oamenii voștri vor fi doborâți atât de repede, urmă

el, săgetându-i cu privirea pe cei pe care îi considera trădători, încât nici nu vor apuca să înțeleagă ce se întâmplă. Ne-am pregătit pentru ce e mai rău, ne-am pregătit pentru lidenahi ascunși în trupuri de oameni obișnuiți, iar voi credeți că aveți vreo șansă împotriva noastră? Urșii takyn nu vor rezista prea mult în mediul ăsta, țâncule, i se adresă el lui Kadal, care îl privi cu dispreț pe amiral. Ei sunt obișnuiți cu temperaturile extrem de scăzute din Nord, nicidecum cu temperaturile ridicate și aerul umed de aici. Dar tu ești la fel de arogant ca tatăl tău – vorbești pe negândite și supraapreciezi capacitățile Legiunii Nordului.

Kadal se ridică zgomotos de la masă și îndreptă un deget spre amiral. Ochii lui verzi scânteiau amenințător.

– Dacă mai scoți un singur cuvânt despre tata, va fi ultimul din viața ta.

– Deci încă vrei război? replică amiralul Iliav, ridicându-se la rândul său. Chiar nu vrei să înțelegi că îți împingi oamenii la moarte sigură?

– O astfel de cale ar fi o mare greșală, adăugă amiralul Ubub, ridicându-se și el în picioare și încercând să mai calmeze situația. Dacă suntem uniți, dacă acceptați și voi Lumina Făuritorilor Lumii, preciză el, petrecându-și privirea peste chipurile celor răzvrățiți, putem lupta mult mai eficient împotriva adevăraților inamici, putem să realizăm împreună lucruri importante.

Mai multe persoane se ridicară de pe scaune. Atmosfera devenea tot mai tensionată în jurul mesei.

– Ce sens are să schimbăm niște stăpâni cu alții? zise cineva. Fie urmăm Cultul Zeilor, fie urmăm yarzismul, noi tot sclavi rămânem.

– Cum îndrăznești să ne compari pe noi cu monștrii ăia fără suflete?! strigă un ofițer din Marină. Sub Biserica Luminii, Imperiul v-a tratat pe toți cu respect!

– Acum zece ani, un prieten de-al meu s-a rugat la Mama Eghana într-o pădure, iar niște nenorociți de yarziști fanatici

l-au urmărit pe ascuns, apoi l-au înhățat, l-au castrat ca pe un porc și i-au tăiat limba! zise un nordic, cu lacrimi în ochi. Unde e respectul în faptele acelor oameni? Astea sunt căile Făuritorilor Lumii? Bunul meu prieten n-a făcut rău niciodată nimănui.

Mai multe glasuri izbucniră în același timp, astfel că nu se mai desluși nimic mai departe. Dalidan clătină din cap cu tristețe. Oarecum se așteptase ca lucrurile să meargă prost. Lidenahii corupți sugrumau lumea, iar Stăpânii stăteau ascunși și puteau interveni oricând într-un fel sau altul în mersul lucrurilor. Cu toate acestea, oamenii ăștia se certau vehement, erau pregătiți să se omoare între ei, erau incapabili să facă compromisuri, să-și accepte unii altora alegerile.

O detunătură curmă pe loc gălăgia și toate privirile se întoarseră spre Aja. Ținea o pușcă îndreptată spre cer, iar din gura ei se înălța un fior de fum. Femeia kwin coborî arma și i-o înapoie unui soldat din apropiere.

— V-ați pierdut mințile, idioților?! strigă ea. Stați jos cu toții! adăugă, iar cei aflați în picioare se așezară din nou pe scaune. Omenirea și rasele mici se află în cea mai proastă situație posibilă, iar voi căutați pricini să vă războiți între voi?! Nu ați învățat nimic din greșelile trecutului, din istoria sângeroasă a acestei lumi?

— Fără supărare, doamnă, dar nu cred că înțelegi despre ce e vorba aici, zise amiralul Dha, strâmbându-se și frecându-și mustața. De fapt, nu știu de ce tu și alte persoane ați venit la această adunare...

— Are tot dreptul să fie aici! interveni Si Vala, ridicând tonul și atrăgând toate privirile asupra ei. Orice locuitor al Imperiului are dreptul să fie aici. Și da, Aja are dreptate. Dacă noi nu învățăm din trecut, din lecțiile pe care ni le-a oferit istoria, dacă nu suntem capabili să ne depășim limitele gândirii și să devenim mai înțelepți, atunci nu va exista niciun viitor pentru noi.

Cuvintele ei îl reînsuflețiră pe Dalidan, îi redară curajul și speranța.

— Doar eu pot să-l distrug pe Înghițitorul-de-Vise. Iar dacă voi veți continua cu această mentalitate mediocră și învechită, preciză el, făcând ochii roată în jurul mesei, atunci voi lăsa monstrul să adoarmă toate ființele vorbitoare din lume. Iar în Zalimdor vor trăi doar plante și viețuitoare necuvântătoare.

Îi trecu atunci prin minte ceva straniu. Poate că Stăpânii exact asta urmăreau, ca monstrul ieșit din Oul Renașterii să adoarmă toate ființele vorbitoare, iar lumea să devină un loc pașnic, un loc al vieții sălbatică. Poate că el fusese mințit. Poate că absolut nimeni nu putea să-l neutralizeze pe Înghițitorul-de-Vise. Ipoteza aceasta îi stârni fiori reci prin corp.

— Voi, tinerii din ziua de azi, vorbiți cu atâta naivitate, zise amiralul Dha, smulgându-l pe Dalidan din iureșul gândurilor. Voi nu aveți cum să înțelegeți trecutul Imperiului Edrian din moment ce nu ați luptat și vărsat sânge pentru meleagurile ce formează în prezent statele Imperiului. Dacă cedăm pământurile vechilor noștri dușmani, atunci pentru ce am luptat noi și înaintașii noștri yarziști? Ce sens mai au toate sacrificiile și eforturile făcute de-a lungul timpului? Până la urmă noi am urmat exact calea pregătită de Cavalerii Soarelui din acele vremuri îndepărtate. Noi am creat un Imperiu puternic și drept.

— Acea cale a fost greșită, replică Dalidan. Calea respectivă i-a determinat pe yarziști să se impună în fața celorlalți prin toate mijloacele, inclusiv prin vărsare de sânge. Deci n-a fost niciodată vorba despre un Imperiu drept. Cam asta fac și acești preinși zei în ziua de azi, doar că într-un mod mult mai violent. Tocmai de-asta trebuie să învățăm, să evoluăm, să găsim căi noi și pașnice de a conviețui, nicidecum să repetăm la nesfârșit greșelile trecutului.

Majoritatea persoanelor de la masă îl aprobară vehement. Ceilalți însă se înnegurară la chip și clătinară în mod dezaprobator din capete.

— Eu prefer să lupt și să mor decât să cedez și cea mai mică bucată de pământ din Imperiu unor trădători, spuse amiralul Iliav.

— Atunci cu siguranță ți se va îndeplini dorința și vei muri, prietene, replică Kadal, rânjind.

— Ai grijă cum vorbești, ținucule! interveni amiralul Dha. Indiferent ce va face Dalidan în privința Înghițitorului-de-Vise, trădătorii și păgânii din Imperiul Edrian tot vor fi exterminați!

Dalidan oftă adânc. Poate că unele lucruri erau imposibil de schimbat, indiferent ce cuvinte, argumente sau amenințări se foloseau. Vocile începură din nou să se suprapună, stârnind o gălăgie tot mai răsunătoare.

— Poate că ar fi o soluție prin care să fie cu toții împăcați! interveni Qidan după o vreme, ridicând vocea la maximum.

Cu toate astea, puțini reușiră să-l audă. Strângând din buze cu un aer revoltat, Aja înhăță din nou pușca de la acel soldat și trase de câteva ori în aer. De data asta se făcu liniște deplină.

— Bătrânelul meu are ceva de spus! vorbi ea. Faceți bine și țineți-vă pliscurile!

Dalidan îl urmărea curios pe Qidan, așteptând și el să audă ce avea de spus.

— Nu e nevoie să fie fragmentat Imperiul în regate, vorbi bătrânul kua. Și nu e nevoie nici să fie impusă printre oameni urmarea unei anumite religii. Noi, reprezentanții raselor mici, am fost acceptați în Imperiu, deși suntem lipsiți de orice fel de credință religioasă.

Era evident că majoritatea celor de la masă rumegau în minte aceste informații. Kadal îndepărtă liniștea:

— Într-o astfel de situație nu ar mai exista niciun Regat Fordelan. Și chiar dacă nordicii ar putea urma în mod liber credința în Mama Eghana, ei ar aparține tot Imperiului și ar fi conduși de yarziști. Nu aş putea să accept așa ceva.

— Nici noi, reprezentanții religiei qidala, nu suntem de acord cu această variantă, adăugă o femeie.

— Mai am câteva informații de adăugat, zise Qidan pe un ton respectuos, înclinându-și fruntea. În primul rând, dacă locuitorii continentului Darneh vor fi uniți, cu toții vom avea de